

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
26Гж. 6153/2017
18.07.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Марине Милановић, председника већа, Стојанке Вујошевић и Николе Пржића, чланова већа, у правној ствари тужиоца К.Б. АД Б., коју по пуномоћју заступају Радиша Јовић, адвокат из Београда, против тужених П. Г. из Н., кога заступа привремени заступник Владан Живковић, адвокат из Прокупља и М. П. из Г.Д., ради дуга, одлучујући по жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Основног суда у Прокупљу 6П.бр.594/17 од 20.09.2017. године, у седници већа одржаној дана 18.07.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца К.Б. АД Б. и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Прокупљу 6П.бр.594/17 од 20.09.2017. године.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе првотужени Г. да тужиоцу исплати дуг од 317.410,22 динара и износ од 140.198,73 динара са законском затезном каматом од 26.09.2013.године, на име дуга обезбеђеног хипотеком на непокретностима у власништву друготуженог П. М., ближе описаним у изреци пресуде, на основу хипотекарне изјаве физичког лица Ов.бр.3420/2005 од 31.10.2005. године и да се друготужени обавезе да призна намирење тужиочевог потраживања - дуга и камате из претходног става, испуњењем обавезе из описане хипотекарне непокретности, односно да допусти да се тужилац као хипотекарни поверилац намири за наведено потраживање из наведених хипотекарних непокретности путем продаје. Ставом другим изреке, одлучено је да поводом овог спора свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против првостепене пресуде тужилац је изјавио жалбу, побијајући је у целости из свих законских разлога, са предлогом да се иста преиначи у смислу жалбеног предлога.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Апелациони суд је нашао:

Жалба није основана.

Побијана пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из чл.374. ст.2. тач.1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности а нема ни повреде из тач.12. истог члана јер је изрека пресуде јасна а дати разлози су не противурече утврђеном чињеничном стању, па се пресуда може испитати са становишта примене материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању првотужени П. Г. је са тужиоцем, закључио уговор о дугорочном динарском кредиту бр.1646-6-06519 од 13.10.2005. године којим је, на основу Уредбе о утврђивању програма мера за подстицање развоја пољопривредне производње за 2005.годину, туженом одобрен дугорочни кредит у износу од 9000 евра у динарској противвредности. Наведени кредит одобрен је туженом као наменски, ради подизања засада и унапређења сточарске производње, на период од пет година. Као средство обезбеђења кредита првотужени је тужиоцу предао десет бланко потписаних и оверених меница и конституисана је хипотека првог реда на непокретности у власништву друготуженог П. М., коју чини породична стамбена зграда, помоћна зграда, земљиште под зградом-објектом и земљиште уз зграду на кп.бр.465/8 КО Горњи Дреновац, а на основу хипотекарне изјаве физичког лица – друготуженог Петковић Мирка, која је оверена пред Општинским судом у Прокупљу Ов.бр.3420/05 од 31.10.2005.године. Наведеном хипотекарном изјавом установљена је хипотека на описаним непокретностима друготуженог у корист К.Б, овде тужиоца, као средство обезбеђења за износ одобреног кредита од 389 евра, у корист Министарства за пољопривреду, шумарство и водопривреду за износ кредита од 8.100 евра и у корист Гаранцијског фонда за износ од 1.652 евра. На основу решења РГЗ СКН од 11.11.2005.године извршена је укњижба хипотеке првог реда. Опоменом пред утужење од 04.09.2013.године тужилац је позвао тужене да измире доспели дуг по кредиту од 13.10.2005.године. Тужени је у међувремену извршио уплате тужиоцу на име отплате предметног кредита, чиме је делимично измирили постојећи дуг. На основу налаза и мишљења вештака економске струке М. Ж. утврђено је укупан дуг на дан утужења износи према Министарству 3.731,48 евра и према банци 376,91 евра, тако да укупан дуг износи 4.108,39 евра, односно 471.410,22 динара у динарској противвредности. Првостепени суд је ценећи истакнути приговор недостатка активне легитимације тужиоца, закључио да је исти основан. Ово са разлога што је 90% новчаних средстава пласираних по основу овог кредита обезбедило Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде сходно Уредби о утврђивању програма мера за подстицање развоја пољопривредне производње за 2005. годину и Одлуке Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде од 14.10.2005. године којом је одобрен пренос средстава на жиро рачун Комерцијалне банке у износу од 8.100,00 евра на име кредита по захтеву туженог Горана за финансирање вишегодишњег засада и сточарске производње, док је банка од својих средстава пласирала 10% кредита односно 900 евра, како је наведено и у чл.1. Уговора о дугорочном динарском кредиту који је закључен између тужиоца и туженог. Наведеном одлуком од 14.10.2005. године чланом 4. тужилац је као банка била у обавези да у корист Министарства уговори и обезбеди предају и заснивање одговорајућих инструмената ради обезбеђења наплате потраживања по кредиту. Такође је утврђено да је, након подношења тужбе, извршена уплата износа од 150.000,00 динара чиме је према тужиоцу измирен дуг за износ новчаних средстава које је на име свог учешћа (10%) исплаћено првотуженом по

одоброном кредиту.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд закључио да тужилац није активно легитимисан да захтева исплату неотплаћеног дела кредита који је првотуженом исплаћен по основу закљученог уговора о дугорочном динарском кредиту бр. бр.1646-6-06519 од 13.10.2005. године као и да захтева намирење дуга продајом непокретне имовине друготуженог по хипотекарној изјави Ов.бр.3420/05 од 31.10.2005.године па је тужбени захтев тужиоца одбио као неоснован а за своју одлуку је дао јасне и непротивуречне разлоге које прихвата и овај суд.

Супротно жалбеним наводима, правилно је првостепени суд закључио да тужилац није овлашћена да судским путем остварује наплату целокупног дуга према првотуженом по основу закљученог уговора о кредиту, с обзиром да су средства за кредит као наменска (90%) обезбеђена од стране надлежног Министарства за пољопривреду, док је део од 10% обезбедила Б., тужилац, из свог потенцијала, а хипотекарном изјавом физичког лица, друготуженог, као хипотекарног дужника, установљена је хипотека на непокретностима друготуженог у корист тужиоца за износ од 389 евра, у корист Министарства за пољопривреду, шумарство и водопривреду за износ од 8.100 евра и у корист Гаранцијског фонда за износ од 1.652 евра. Стога су неосновани жалбени наводи да је тужилац овлашћен да у име и за рачун осталих поверилаца врши наплату целокупног преосталог дуговања првотуженог по основу одобреног кредита само због чињенице да је уговор о кредиту закључен између тужиоца и првотуженог. Ово тим пре што је у чл. 1. ст.2. Уговора о кредиту уговорено да одобравање кредита у делу средстава које по овом основу обезбеђује Министарство, Б. врши као администратор у име и за рачун Министарства, док је Одлуком РС Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде од 14.10.2005. године у чл.4. прописано да се Б. обавезује да у корист Министарства уговори и обезбеди предају и заснивање одговарајућих инструмената обезбеђења и наплате потраживања по кредиту сходно чл.14. и 15. Уговора о регулисању међусобних односа, стим да се сходно чл.5. исте одлуке Министарство обавезује да одобрена средства за наменски кредит, по захтеву првотуженог а у износу од 8.100,00 евра, пренесе на жиро-рачун банке која је дужна да Министарству план отплате по кредиту достави у року од 5 дана од дана пуштања кредита у течај.

Како је према утврђеном чињеничном стању уплатом износа од 150.000,00 динара намирен дуг банке за износ средстава кредита које је тужилац као банка исплатила туженом из својих сопствених средстава (10% односно 900 евра), то тужилац није активно легитимисан да потражује преостали део дуга по основу одобреног кредита јер се ради о средствима која су туженом одобрена и уплаћена од стране Министарства, за која средства је тужилац као Банка био овлашћен да обавља само послове администратора у име и за рачун Министарства, како је то правилно закључио првостепени суд.

Како се осталим жалбеним наводима не доводи у сумњу утврђено чињенично стање то Апелациони суд налази да жалба тужиоца није основана.

Правилна је и одлука о трошковима поступка јер је донета уз правилну примену одредби чл.153. и 154. ЗПП а дате разлоге прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, овај суд је, применом одредабе чл.390. ЗПП, одлучио као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 18.07.2018.године, Гж.6153/2017.

**Председник већа-судија,
Марина Милановић, с.р.**

**Тачност преписа потврђује
Управитељ судске писарнице**